

Učni scenarij

Opazi to kar je posebno!

OSNOVNO IZOBRAŽEVANJE

5-15 UDELEŽENCEV

30-45 MINUT

UDELEŽENCI OSNOVNEGA IZOBRAŽEVANJA

Priporočena raven jezika vsaj B1

NEFORMALNO OKOLJE

CILJI:

- Motivirati in aktivirati učence, da se radovedno in z vsemi čuti postavijo v določeno situacijo
- Motivirati in aktivirati udeležence, da skupaj pripovedujejo in olepšajo zgodbo
- Senzibilizirati in motivirati učence, da prepoznajo lastne posebnosti kot prednosti
- Animirati in motivirati učence, da vidijo in izrazijo, kaj je posebnega na njihovih sošolcih.
- Krepi samospoštovanje in radovednost učencev

NAMEN:

Opolnomočenje

LOKACIJA:

Prijetna, neformalna, morda rahlo orientalska soba (barve, svetloba, vonj, sedeži, morda čaj ...)

ZGODBA

Ali Thumb

MATERIAL

/

Učni scenarij

Opazi to kar je posebno!

OPIS:

- Učitelj pove zgodbo
- Udeleženci zavzamejo Alijevo perspektivo: Aliju je pravkar uspelo prepričati svoje starše, da so mu dovolili, da odide z očetom, in je smuknil v žep očetove srajce.
- - Kaj vidi/sliši/voha/doživlja od tega trenutka dalje?
- Katere nove stvari doživlja in se uči?
- Kaj je še posebej zanimivo, navdušejoče?

Udeležence prosimo, da skupaj še enkrat in podrobneje povedo ta del zgodbe z Alijevega vidika

=> vzbuditi radovednost za nove stvari, za zahtevne stvari, za avanture, za svet ...

- Vaš Alijev trenutek: posebna stvar pri Aliju je njegov videz – samo z njim je lahko izvedel svoje reševalno dejanje. Vsak od nas ima posebne lastnosti, nekaj posebnega v svoji osebnosti ali je v nečem posebej dober. Kaj imaš ti? – Vsak udeleženec zapiše zase.
- Dejavnost hvaležnosti: V skupinah po dva ali v celotni skupini udeleženci drug drugemu povedo, v čem mislijo, da je druga oseba še posebej dobra ali kaj je na njej posebnega.
- Če skupina in čas dopuščata, lahko osebni Alijev trenutek povedo tudi kot spontano zgodbo

(Primer: Mladenič, ki ima odličen glas in rad poje. To bi lahko bila zgodba za/o njem: Zvečer so vsi skupaj sedeli, dobro jedli in pili in v sproščenem vzdušju si je prvič upal zapeti pred občinstvom. Sprva samo za njegovo mizo, nenadoma pa so pogovori za sosednjo in nato še za sosednjo mizo utihnili in vsi so ganjeni poslušali. Po zadnjem zapisu je za trenutek ostalo popolnoma tiho. Toda potem je izbruhnil aplavz ...)

Učni scenarij

Opazi to kar je posebno!

NASVETI ZA UČITELJE:

- Ozračje odprtosti, domačnosti in zaupanja v skupini je potrebno, da se udeleženci odprejo aktivnosti.
- Aktivnost je primerna za skupino kjer se udeleženci med seboj že poznajo.
- Učitelj potrebuje visoko stopnjo samozavesti pri pripovedovanju zgodbe, da lahko udeležence resnično pritegne k sebi

ALTERNATIVNE IZVEDBE / MOŽNE PRILAGODITVE

Zgodbo lahko uporabimo tudi za krepitev kritičnega mišljenja / razmišljanje v več smereh

Vprašanja/teme

- Kaj je "normalno"? Kaj je "drugače"?
- Kako se (osebno in kot družba) soočamo z »drugačnostjo«?
- Kakšna je (osebna/družbena) dodana vrednost raznolikosti?

Možen potek:

- učitelj pove zgodbo
- vprašanje udeležencem: Kaj se vas je najbolj dotaknilo?
- razprava v 3 skupinah (možna tudi v paru):
  - **Pogled staršev:** zaščita otroka, sram pred "nenormalnim" otrokom, ponos na otroka ...
  - **Pogled Ali Thuba:** omejitev zadrževanja doma, radovednost o svetu, prvo potovanje, pogum, da spregovoriš proti tatovom, resnično srečanje z drugimi ljudmi, ponos staršev ...
  - **Pogled drugih:** Strah pred domnevnim "duhom", občudovanje rešitelja Alija, brez strahu pred stikom z "drugačnimi" ...

Učni scenarij

Opazi to kar je posebno!

ALTERNATIVNE IZVEDBE (NADALJEVANJE)

- nazaj v celotni skupini: Eden ali več predstavnikov skupine pripoveduje zgodbo razredu iz ustrezne perspektive, kot da bi jo pravkar doživeli (npr. iz perspektive ostalih udeležencev: »Včeraj sem doživel nekaj čisto norega. . Zvečer sem sedel s prijatelji v kavarni in potem ...". - Omogoči spremembe perspektive)
- Razmislek o različnih pogledih in pripadajočih odnosih/željah/strahovih: Kje se vsak posameznik znajde?

VAŠI KOMENTARJI & DODATKI

Ali palček

Turčija

Namen

Opolnomočenje

Različni
vidiki

Nekoč se je nekemu paru rodil deček, ki sta ga poimenovala Ali. Dojenček je starše presenetil, saj ni bil večji od palca! Mati in oče sta bila sprva zelo razburjena, potem pa sta si rekla: "To nama je dal Bog in nekega dne bo najin sin zrasel v velikega in močnega fanta."

Toda leta so minevala in Ali sploh ni rasel. Ostal je majhen kot palec. Vsak večer pri večerji je mati za mizo pripravila prostor za sina. Pred njega je postavila majhen krožnik in ga napolnila z žličko juhe. Ali je imel tudi majhno skodelico, ki jo je mati napolnila z eno samo kapljico vode.

Ko je bila družina doma, je bilo vse v redu, vendar sta se mati in oče sramovala svojega sina, saj sta mislila, da bi se mu, če bi ga kdo videl, posmehovali. Zato sta ga vedno zadrževala v hiši.

Minilo je še veliko let in Ali je na koncu praznoval dvajseti rojstni dan. Še vedno je bil majhen kot palec, a njegov glas je postal zelo globok in glasen. Pravzaprav je bil kot glas velikana. Ali je bil zelo žalosten mladenič, saj ni imel prijateljev in je moral ves čas preživeti doma.

Nekega dne se je Alijev oče pripravljaj na odhod na tržnico v bližnjem mestu. Načrtoval je, da bo prenočil v karavanseraju, ker mu ne bo uspelo prepotovati poti do tja in nazaj pred nočjo.

Ali je prosil očeta, naj na potovanje vzame tudi njega, vendar je bil oče zelo zaskrbljen zaradi te zamisli. "Do tega dne te še nikoli nismo odpeljali na pot in nisem prepričan, da bom to lahko storil sedaj," je dejal. "Kako naj te zaščitim in skrijem pred drugimi ljudmi?"

"To bo enostavno," je odgovoril Ali s svojim globokim glasom. "Lahko me imaš v žepu in nihče ne bo vedel, da sem tam. V žepu lahko narediš majhno luknjo, da bom lahko dihal in videl, kaj se dogaja, ter užival v vseh novih znamenitostih sveta."

Alijev oče se je zavedal, kako navdušen je bil Ali nad idejo, da bo zapustil hišo, zato svojemu edinemu sinu ni mogel reči ne. Starec je v žepu svoje srajce naredil zelo majhno luknjo in pomagal Aliju, da je splezal vanjo. Mati mu je izročila torbe za na pot in mu zaželela veliko sreče. Nato sta se Ali in njegov oče odpravila proti tržnici v sosednjem mestu.

Po celodnevnem potovanju sta Ali in njegov oče prišla v karavanseraj. "Tu bova dobila sobo za prenočitev," je rekel oče, "jutri pa se bova zgodaj zjutraj odpravila na trg."

"Ne morem verjeti, da bom ostal v karavanseraju!" je rekel Ali. Bil je zelo navdušen, saj je na svojem potovanju videl že toliko novega, poleg doma pa še nikoli ni spal nikjer drugje.

Alijev oče je plačal za sobo in odnesel njegove torbe v sobo. Ko je starec razpakiral in se umil, se je z Alijem, še vedno skritem v žepu, odpravil v jedilnico.

Nato se je zgodilo nekaj povsem nepričakovanega. Ravno ko so se vsi gostje posedli k večerji, je v karavanseraj vstopila skupina tatov. S pištolami so ukazali, naj vsak moški in vsaka ženska izroči svoj denar in vse dragocenosti, ki jih imajo. Vsi gostje so bili zelo prestrašeni, vendar so naredili, kot jim je bilo ukazano. Začeli so segati po svojih denarnicah in nakitu ter jih odlagati na mize, da bi jih tatovi pobrali.

Nenadoma se je od nikoder zaslišal zelo močan in globok glas. "Odvrzite orožje!" je ukazal glas. "Vstopil bom tja, vas ujel in izročil policiji." Nihče ni vedel, od kod prihaja glas. Tatovi so se ozrli po jedilnici, vendar niso videli nikogar. Nato se je glas oglasil še enkrat, tokrat še glasneje. "Poskrbel bom, da boste v zaporu preživelih več let."

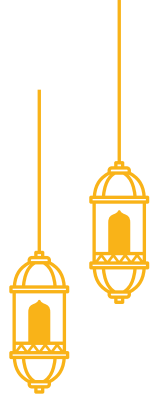
Ker tatovi niso mogli ugotoviti, od kod prihaja glas, so bili prepričani, da gre za duha. In če so se česa tatovi še bolj bali kot policije, so bili to duhovi.

Naenkrat so tatovi spustili pištole, pobegnili iz karavanseraja in izginili v noč. Čeprav so bili gostje veseli, da so roparji pobegnili, so se tudi oni bali duhov in so želeli zbežati ter se skriti v svoje sobe.

"Ne skrbite," je rekel Alijev oče. "To ni duh, ki govori. To je moj sin." Starec je segel v žep, da mu je Ali lahko zlezel v roko. Nato je Alija nežno položil na mizo, da so ga lahko vsi gostje pozdravili.

"Prepričan sem, da se roparji ne bodo vrnili," je rekel Ali s svojim globokim, raskavim glasom in z velikim nasmehom na obrazu. Gostje so bili zelo presenečeni in radovedni, da so spoznali dečka, ki ni bil večji od palca. Toda vsi so bili zelo hvaležni Aliju, ker jih je rešil pred razbojniki, zato so se mu zahvalili, mu stisnili roko in očetu rekli, kako ponosen mora biti, da ima tako pogumnega sina.

Zjutraj, ko so zapuščali karavanserajsko trdnjavo na trgu, je Alijev oče iz žepa potegnil svojega malčka in si ga dal na ramo. Vse dopoldne na tržnici in nato na poti domov se je moral starec večkrat ustaviti ter Alija predstaviti ljudem. Bil je zelo ponosen in vsem je pripovedoval, kako je njegov sin vse prisotne rešil pred tremi tatovi.

Ko sta oče in sin zvečer prišla domov, je bila Alijeva mati zelo zaskrbljena, ker je Ali sedel na moževi rami. "Kaj, če ga kdo vidi?" je vprašala.

Toda starec se je nasmehnil in ženi razložil, kakšne dogodivščine so doživeli v karavanseraju in kako je Ali rešil dan ter prestrašil tatove.

"Velika napaka je bila, da smo se sramovali našega sina. Ne bi ga smela vsa ta leta skrivati v hiši. Morali bi biti ponosni na Alija in na vse stvari, ki jih je sposoben narediti."

Alijeva mati je bila res zelo ponosna, ko je slišala zgodbo o pogumu svojega sina in obljubila, da ga ne bo nikoli več skrivala ali se ga sramovala.

Od tistega dne je Ali Palček vedno potoval na ramenih svojih staršev, kamor koli sta šla: videl in naredil je že veliko stvari ter doživel veliko pustolovščin.

